

[Carsten Andersen]

almindelige stillingsområder på grund af forringede løn- og arbejdsforhold?»

Begrundelse

I svaret på spørgsmål nr. S 1163 beskæftiger ministeren sig alene med mellem- og topstillingerne, medens den offentlige virksomhed har store funktionsproblemer på grund af personaleflugt fra almindelige stillinger.

For tiden er der f.eks. vanskeligheder med at kunne afvikle S-togstrafikken normalt på grund af elektroføremangel. DSB har på landsplan vanskeligheder på grund af lokomotivføremangel, postvæsenet på grund af assistentmangel. Sektor for sektor kan der nævnes stigende problemer.

I seneste nummer af Post- og Telegraftidende (nr. 6, side 11) er offentliggjort en lille undersøgelse over årsagen til 221 (efter eget ønske) fratrådte tjenestemænds ønske om at finde anden beskæftigelse.

Svar (13/6 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Som det er oplyst i svaret på spørgsmål nr. S 1163, har regeringen bemærket, at der gennem det seneste års tid ofte har været talt om personaleflugt fra den offentlige sektor. Imidlertid er det kun på ganske små og afgrænsede områder, man hidtil har kunnet konstatere en afgang, der har bevirket vanskeligheder. Det drejer sig typisk om områder, hvor der også i den private sektor er en stærk efterspørgsel og dermed vanskeligheder med at fastholde den pågældende type arbejdskraft.

For at få sagen mere grundigt belyst blev det i efteråret 1985 besluttet at gennemføre en undersøgelse blandt dem, der gennem de seneste 5 år havde forladt statens tjeneste for at søge ansættelse i den private sektor. Undersøgelsen er udformet med henblik på at give en bred belysning af omfanget af samt årsagerne til afgang fra ansættelse i staten. Undersøgelsen blev tilrettelagt i samarbejde med personalets hovedorganisationer og gennemføres af socialforskningsinstituttet. Resultatet forventes at foreligge i løbet af sommeren 1986.

Da finansministeriet i foråret 1985 – foranlediget af et spørgsmål fra finansudvalget – havde klarlagt, at afgang i de seneste 3

år til den private sektor af personer i bevilingslønramme 35 og derover havde udgjort nogle få promille om året, blev disse ikke omfattet af den igangværende undersøgelse.

Spm. nr. S 1234

Til *finansministeren* (6/6 86) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren som hovedforhandler for arbejdsgiversiden på det offentlige arbejdsmarked angående arbejdstidsnedsættelsen på 1 time ugentlig fra 1. januar 1987 forhandle med udgangspunkt i, at arbejdstidsnedsættelsen skal lægges på den daglige arbejdstid, hvilket der er udtrykt et klart flertal for bestående af socialdemokratiet, det radikale venstre, socialistisk folkeparti og venstresocialisterne?«

Begrundelse

Debatten om arbejdstidsnedsættelsen på 1 time ugentlig fra 1. januar 1987 er i fuld gang. Ud fra en betragtning om, at det er den daglige arbejdstid, der belaster – ikke mindst kvinderne, som jo i vid udstrækning har dobbeltarbejde – har alle debatter herom i folketinget vist et klart flertal bestående af socialdemokratiet, det radikale venstre, socialistisk folkeparti og venstresocialisterne, der har udtrykt, at ved arbejdstidsnedsættelse er det uhyre vigtigt, at det er den daglige arbejdstid, der bliver nedsat.

Som hovedforhandler på det offentlige område har finansministeren stor indflydelse på resultatet af forhandlingerne herom. Det er derfor vigtigt allerede nu at få klarhed over, hvilken holdning ministeren vil lægge til grund for de videre forhandlinger, det vil sige, om holdningen vil bygge på flertallets holdning.

Svar (17/6 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Det er regeringens opfattelse, at arbejdstidsforkortelsen bør udmøntes på en måde, der giver størst mulig fleksibilitet.

Det er derfor regeringens bestræbelse, at det i størst muligt omfang overlades til ministerier og styrelser i samarbejde med personalet efter gældende regler herom at afgøre, om arbejdstidsforkortelsen skal gives i form